

Or thousand since thou brakest thy shell of horn?⁵
If so, all these as nought, eternity doth scorn.

4

Then higher on the glistering Sun I gazed.
Whose beams was shaded by the leafy tree;
The more I looked, the more I grew amazed,
And softly said, "What glory's like to thee?"
Soul of this world, this universe's eye,
No wonder some made thee a deity;
Had I not better known, alas, the same had I.

5

Thou as a bridegroom from thy chamber rushes,
And as a strong man, joys to run a race,⁶
The mom doth usher thee with smiles and blushes;
The Earth reflects her glances in thy face.
Birds, insects, animals with **vegative**,⁷
Thy heat from death and dullness doth revive,

6

And in the **darksome** womb of fruitful nature dive.
Thy swift annual and **diurnal**⁸ course,
Thy daily straight and yearly oblique path,
Thy pleasing fervor and thy scorching force,
All mortals here the feeling knowledge hath.
Thy presence makes it day, thy absence night,

Quaternal⁹ seasons caused by thy might;
Hail creature, full of sweetness, beauty, and delight.

7

Art thou so full of glory that no eye
Hath strength thy shining rays once to behold?
And is thy **spendid** throne erect so high,
As to approach it, can no earthly mould?
How full of glory then must thy Creator be,
Who gave this bright light luster unto thee?
Admired, adored for ever, be that Majesty.

8

Silent alone, where none or saw, or heard
In pathless paths I lead my wand'ring feet,
My humble eyes to lofty skies I reared
To sing-some song, my **mazed**¹⁰ Muse thought meet. 1 1
My great Creator I would magnify,
That nature had thus decked liberally;
But Ah, and Ah, again, my imbecility!

9

I heard the merry grasshopper then sing.
The black-clad cricket bear a second part;
They kept one tune and played on the same string,
Seeming to glory in their little art.
Shall creatures abject thus their voices raise

And in their kind resound their Maker's praise
Whilst I, as mute, can warble forth no higher lays?

10

When present times look back to ages past,
And men in being fancy those are dead,
It makes things gone perpetually to last,
And calls back months and years that long since fled.
It makes a man more aged in conceit'*
Than was Methuselah, or's grandsire **great**,¹³
While of their persons and their acts his mind doth treat.

11

Sometimes in Eden fair he seems to be,
Sees glorious Adam there made lord of all,
Fancies the apple, dangle on the tree,
That turned his sovereign to a naked **thrall**.¹⁴
Who like a miscreant's driven from that place,
To get his bread with pain and sweat of face,
A penalty imposed on his backsliding race."

12

Here sits our **grandame**¹⁶ in retired place,
And in her lap her bloody Cain new-born;
The weeping imp oft looks her in the face,
Bewails his unknown **hap**¹⁷ and fate forlorn;
His mother sighs to think of Paradise,

And how she lost her bliss to be more wise,
Believing him that was, and is, father of lies.¹⁸

13

Here Cain and Abel come to sacrifice,
Fruits of the earth and fatlings¹⁹ each do bring.
On Abel's gift the fire descends from skies,
But no such sign on false Cain's offering;
With sullen hateful looks he goes his ways,
Hath thousand thoughts to end his brother's days,
Upon whose blood his future good he hopes to raise.

14

There Abel keeps his sheep, no ill he thinks;
His brother comes, then acts his fratricide;
The virgin Earth of blood her first draught drinks,
But since that time she often hath been cloyed.
The wretch with ghastly face and dreadful mind
Thinks each he sees will serve him in his kind,
Though none on earth but kindred near then could he find.

15

Who fancies not his looks now at the bar,²⁰
His face like death, his heart with horror fraught,
Nor malefactor ever felt like war,
When deep despair with wish of life hath fought,
Branded with guilt and crushed with treble woes,

A vagabond to Land of Nod²¹ he goes.

A city builds, that walls might him secure from foes.

16

Who thinks not oft upon the father's ages,

Their long descent, how nephew's sons they saw,

The starry observations of those sages,

And how their precepts to their sons were Law,

How Adam sighed to see his progeny,

Clothed all in his black sinful livery,

Who neither guilt nor yet the punishment could fly.

17

Our life compare we with their length of days

Who to the tenth of theirs doth now arrive?

And though thus short, we shorten many ways,

Living so little while we are alive;

In eating, drinking, sleeping, vain delight

So unawares comes on perpetual night,

And puts all pleasures vain unto eternal flight.

18

When I behold the heavens as in their prime,

And then the earth (though old) still clad in green,

The stones and trees, insensible of time,

Nor age nor wrinkle on their front are seen;

If winter come and greenness then do fade,

A spring returns, and they more youthful made;
But man grows old, lies down, remains where once he's laid.

19

By birth more noble than those creatures all,
Yet seems by nature and by custom cursed,
No sooner born, but grief and care makes fall
That state obliterate he had at first;
Nor youth, nor strength, nor wisdom spring again,
Nor habitations long their names retain,
But in oblivion to the final day remain.

20

Shall I then praise the heavens, the trees, the earth
Because their beauty and their strength last longer?
Shall I wish there, or never to had birth,
Because they're bigger, and their bodies stronger?
Nay, they shall darken, perish, fade and die,
And when unmade, so ever shall they lie,
But man was made for endless immortality.

21

Under the cooling shadow of a stately elm
Close sat I by a goodly river's side,
Where gliding streams the rocks did overwhelm,
A lonely place, with pleasures dignified.
I once that loved the shady woods so well,

Now thought the rivers did the trees excel,
And if the sun would ever shine, there would I dwell

22

While on the stealing stream I fixt mine eye,
Which to the longed-for ocean held its course,
I marked, nor crooks, nor rubs,²² that there did lie
Could hinder aught,²³ but still augment its force.
“O happy flood,” quoth I, “that holds thy race
Till thou arrive at thy beloved place,
Nor is it rocks or shoals that can obstruct thy pace,

23

Nor is't enough, that thou alone mayst slide
But hundred brooks in thy clear waves do meet,
So hand in hand along with thee they glide
To Thetis' house,²⁴ where all embrace and greet.
Thou emblem true of what I count the best,
O could I lead my rivulets to rest,
So may we press to that vast mansion, ever blest.”

24

Ye fish, which in this liquid region 'bide,
That for each season have your habitation,
Now salt, now flesh where you think best to glide
To unknown coasts to give a visitation,

In lakes and ponds you leave your numerous fry;
So nature taught, and yet you know not why,
You **wat'ry** folk that know not your felicity.

25

Look how the wantons frisk to taste the air,
Then to the colder bottom straight they dive;
Eftsoon²⁵ to **Neptune's**²⁶ glassy hall repair
To see what trade they great ones there do drive,
Who forage o'er the spacious sea-green field,
And take the trembling prey before it yield,
Whose armor is their scales, their spreading fins their shield.

26

While musing thus with contemplation fed,
And thousand fancies buzzing in my brain,
The sweet-tongued **Philomel**²⁷ perched o'er my head
And chanted forth a most melodious strain
Which rapt me so with wonder and delight,
I judged my hearing better than my sight,
And wished me wings with her a while to take my flight.

27

“O merry Bird,” said I, “that fears no snares,
That neither toils nor hoards up in thy barn,
Feels no sad thoughts nor **cruciating**²⁸ cares
To gain more good or shun what might thee harm.

Thy clothes ne'er wear, thy meat is everywhere,
Thy bed a bough, thy drink the water clear,
Reminds²⁹ not what is past, nor what's to come dost fear."

28

"The dawning mom with songs thou dost prevent,"
Sets hundred notes unto thy feathered crew,
So each one tunes his pretty instrument,
And warbling out the old, begin anew,
And thus they pass their youth in summer season,
Then follow thee into a better region,
Where winter's never felt by that sweet airy legion."

29

Man at the best a creature frail and vain,
In knowledge ignorant, in strength but weak,
Subject to sorrows, losses, sickness, pain,
Each storm his state, his mind, his body break,
From some of these he never **finds** cessation,
But day or night, within, without, vexation,
Troubles from foes, from friends, from dearest, near'st relation.

30

And yet this sinful creature, frail and vain,
This lump of wretchedness, of sin and sorrow,
This weatherbeaten vessel wracked with pain,
Joys not in hope of an eternal morrow;

Nor all his losses, crosses, and vexation,
In weight, in frequency and long duration
Can make him deeply groan for that divine **translation**.³¹

31

The mariner that on smooth waves doth glide
Sings merrily and steers his bark with ease,
As if he had command of wind and tide,
And now become great master of the seas:
But suddenly a storm spoils all the sport,
And makes him long for a more quiet port,
Which 'gainst all adverse winds may serve for fort.

32

So he that saileth in this world of pleasure,
Feeding on sweets, that never bit of th'sour,
That's full of friends, of honour, and of treasure,
Fond fool, he takes this earth ev'n for heav'n's bower.
But sad **affliction** comes and makes him see
Here's neither honour, wealth, nor safety;
Only above is found all with security.

33

O time the fatal **wrack**³² of mortal things,
That draws oblivion's curtains over kings;
Their sumptuous monuments, men know them not,
Their names without a record are forgot,

Their parts, their ports, their pomp's³³ all laid in th'dust
 Nor wit nor gold, nor buildings scape times rust;
 But he whose name is graved in the white stone³⁴
 Shall last and shine when all of these are gone.

1678'

อธิบายคำศัพท์

1. Phoebus = การใช้บุคคลาธิษฐาน (Personification) ของดวงอาทิตย์
 คำนานกรีก ในที่นี้หมายถึงอพอลโล (Apollo) เทพเจ้าแห่ง
 ดวงอาทิตย์
2. Rapt = ถูกยกขึ้นด้วยพลังของพระเจ้า
3. wist = ครุ่นนึก
4. dight = ตกแต่ง
5. shell of horn = ผลคั้นไอล์
6. a race = ดวงอาทิตย์เปรียบเหมือนเจ้าบ่าวที่ออกมาจากห้องและตีใจ
 เช่นเดียวกับชายแข็งแรงที่จะได้วิ่งแข่งเป็นบทสวด 19-4-5
7. vegative = ต้นไม้
8. diurnal = ทุกวัน
9. Quaternal = สี่
10. mazed = งงงัน
11. Muse thought meet = เหมาะสม
12. conceit = ความคิด
13. or's grandsire great = เชื่อกันว่าเมธูเซลาคามีชีวิตอยู่นานถึง 969 ปีปู่ของเขาคือ
 เจเรค (Jared) มีชีวิตอยู่ 962 ปี (ตามความจาก Genesis
 5:18-27)

14. thrall = ทาส
15. race = เป็นการอ้างถึงการขบอาคัมและอีฟออกจากสวนอีเดน ความทุกข์ทรมานและการที่เคนสังหารเอเบิลตามความ จาก Genesis 3 และ 4
16. grandame = อีฟ
17. hap = ความมีโชคดี หรือ โอกาส
18. father of lies = ซาดาน
19. fatlings = สัตว์ที่นำมาสังหารเพื่อบูชา
20. bar = สถานที่สำหรับการได้สวนและลงโทษ
21. Nod = พื้นที่ทางด้านทิศตะวันออกของสวนอีเดนที่เคนถูกเนรเทศไปอยู่ หลังจากสังหารเอเบิล (จาก Genesis 4: 16)
22. rubs = ไม่ไค้งงอแต่ไม่ก็คขวาง
23. aught = สิ่งใดก็ตาม
24. Thetis = มารดาของอทิลลิส (Achilles) และเป็นพรายน้ำ (Nymph) ใน เทพนิยายกรีก
25. Eftsoon = หลังจากนั้นไม่นาน
26. Neptune = เทพเจ้าแห่งทะเลของโรมัน
27. Philomel = นกในดิงเกิล แท้จริงคือนางฟีโลเมลา พระราชธิดาของกษัตริย์ คัททิกา (King Attica) ถูกสาวไปให้เจ้าเบเลโบดิงเกิลและถูกตัดลิ้น หลังจากถูกพี่เขยข่มขืน
28. cruciating = ด้วยความเจ็บปวด, ด้วยความทุกข์ทรมาน
29. Reminds = ราลึกได้
30. prevent = ที่มาก่อน, คาดหวัง
31. divine translation = การเปลี่ยนแปลง
32. wrack = ผู้ทำลาย

33. pomp = ความทะนงตัว, ความหยิ่งยะโส; parts = ส่วนประกอบ;
ports = ที่พำนัก
34. the white stone = ข้อความจาก Revelation 2.17 คือ “To him that overcometh, will I give to eat of the hidden manna, and will give him a white stone, and in the stone a new name written, which no man knoweth saving him that receiveth it”

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง

แอนน์ แบริดสตรีท ใช้บทร้อยกรองของเธอแสดงให้เห็นความศรัทธาที่เธอมีต่อพระเจ้า เธอปรารถนาให้ผู้คนที่เชื่อถือศรัทธาพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างโลกและเชื่อว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกเป็นพระประสงค์ของพระองค์ นอกจากนี้ไม่มีสิ่งใดจริงยั่งยืนในโลกไม่ว่าจะเป็นอำนาจ วาสนา เกียรติยศ และความมั่งคั่ง เมื่อถึงวาระทุกคนต้องสิ้นชีวิต แม้ว่าบางคนจะมีชีวิตที่ทุกข์ทรมานในโลกนี้เมื่อสิ้นชีวิตมนุษย์จะมีความสุขเพราะได้กลับไปหาพระเจ้า

การใช้ภาษา

โคลงนี้มีความยาว 33 บท (stanzas) คำศัพท์หลายคำเป็นคำศัพท์โบราณที่ปัจจุบันไม่นิยมใช้แล้ว หรือมีความหมายเปลี่ยนไปทำให้ค่อนข้างเข้าใจยาก ผู้อ่านต้องศึกษาความหมายของคำแต่ละคำให้ถี่ถ้วนก่อนตีความ การเรียงประโยคเพื่อความสอดคล้องทางฉันทลักษณ์ทำให้เข้าใจความหมายยากเช่นกัน อาทิ Some time now past in the autumnal tide, แปลให้เป็นภาษาที่เข้าใจได้ง่ายคือ ช่วงเวลาหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงนั่นเอง หากผู้อ่านมีความรู้ว่า ฟีบัส (Phoebus) คือ อพอลโล หมายถึงดวงอาทิตย์ และความหมายของคำว่า wanted ว่าเท่ากับ lacked หรือ ขาด จะเข้าใจความหมายของประโยค When Phoebus wanted but one hour to bed ว่าหมายถึง ดวงอาทิตย์ที่เหลือเวลาอีกเพียงหนึ่งชั่วโมงก่อนจะตกดิน

นอกจากนี้ผู้อ่านต้องศึกษาคำศัพท์ที่มีการสะกดแบบโบราณ เพื่อให้เข้าใจความหมายของ
คำอย่างถูกต้อง อาทิ

wist	=	wit
hath	=	has
dight	=	furnished, adorned
thou	=	you (คำสรรพนามเอกพจน์)
thine	=	your (สัมพันธการก)
wast	=	was
thy .	=	your (สัมพันธการก)
breakest	=	break
nought	=	nothing
doth	=	does
aught	=	anything
saieth	=	sail

ลีลาการเขียน

แอนน์ แบรดสตรีท ใช้การเขียนแบบบุคคลาธิษฐานหลายแห่งในโคลงบทนี้ อาทิ When Phoebus wanted but one hour to bed, เปรียบดวงอาทิตย์เป็นมนุษย์ที่จะกลับไปนอนพักผ่อน แทนที่จะกล่าวว่าใกล้ค่ำแล้ว

The trees all richly clad, yet void of pride,
Were gilded o'er by his rich golden head.

กวีใช้คำสรรพนามของมนุษย์กับดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิตคือ his และใช้คำว่า head หมายถึง ศรีษะของดวงอาทิตย์ด้วยเธอถามต้นโอ๊กว่าอายุเท่าไรราวกับสนทนากับคน How long since

thou wast in thine infancy? อายุที่ยืนยาวของต้นโอ๊กนั้นเปรียบเทียบกับไม่ได้เลยกับความเป็น
นิรันดร์

Thy strength, and stature, more thy years admire,
Hath hundred winters-past since thou wast born?
Or thousand since thou breakest thy shell of horn?
If so, see these as nought, eternity doth scorn.

กวีกล่าวถึงความมั่งคั่งด้วยรัศมีอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์ราวกับสนทนากับคนว่าเธอ
โชคดีที่รู้ว่าแท้ที่จริงดวงอาทิตย์เป็นเพียงผลงานชิ้นหนึ่งของพระเจ้าผู้สร้างโลกเท่านั้น ดวงอาทิตย์
มิใช่สิ่งที่คุณควรเคารพบูชา*

Had I not better known, alas, the same had I
.....
Art thou so full of glory that no eye
Had strength thy shining rays once to behold?
.....
How full of glory then must thy Creator be,
who gave this bright light lustre unto thee?
Admired, adored for ever, be that Majesty.

กวีใช้การบรรยายให้เห็นภาพลักษณ์ (Imagery) ในการชื่นชมความงามของธรรมชาติที่
เกิดจากฝีมือพระหัตถ์ของพระเจ้า

* น่าจะหมายถึงการบูชาพระอาทิตย์ที่เรียกว่า รา หรือ เร (Ra) ของชาวอียิปต์

Of green, of red, of yellow, mixed hue;
Rapt were my senses at this delectable view.

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างโลกเท่านั้นที่จะเนรมิตความงามเช่นนี้ได้

How excellent is He that dwells on high,
Whose power and beauty by his works we **know?**

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าทำให้เธอต้องการจะแซ่ซร้องสรรเสริญพระองค์ แต่ความต่ำต้อยของเธอทำให้ไม่สามารถทำได้ตั้งใจปรารภนาเธอใช้การเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยโดยตรง (Simile)

Whilst I, as mute, can warble forth no higher lays?

เธอเปรียบเทียบดวงอาทิตย์ว่าเหมือนเจ้าบ่าวผู้เร่งรีบและเหมือนชายแข็งแรงพร้อมจะเข้า
ร่วมการแข่งขัน

Thou as a bridegroom from thy chamber rushes,
And as a strong man, joys to run a race

กวีใช้การกล่าวอ้างถึงสิ่งที่รู้กันอยู่แล้วในการกล่าวถึงบาปกำเนิดของมนุษย์ที่เกิดจากการที่
อาดัมและอีฟถูกขับไล่ออกจากสวนอีเดนว่าเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของมนุษย์ในโลก

That turned his sovereign to a naked thrall.
who like a miscreant's driven from that place,

To get his bread with pain and sweat of face,
A penalty imposed on his backsliding race.

ที่น่าสังเกตุคือความสำนึกของแอนน์ แบรดสตรีทในฐานะที่เป็นผู้หญิงว่า มารดาของมนุษย์คืออีฟนั้นอาจจะผิดที่หลงเชื่อคำล่อลวงของซาตานจนเป็นเหตุให้เธอและอาดัมต้องสิ้นสุดการเสวยสุขในสวนอีเดน แต่หากคิดให้ลึกซึ้งการที่อีฟทำบาปและถูกขับไล่ออกจากสวนอีเดนเป็นการทำให้เธอฉลาดขึ้น

Believing him that was, and is, father of lies.

And how she lost her bliss to be more wise,

นอกจากนี้ก็ยังคงกล่าวถึงการฆาตกรรมครั้งแรกคือ การที่เคน (Cain) ฆ่าเอเบิล (Abel) พี่ชายของเขา

There Abel keeps his sheep, no ill he thinks;

His brother comes, then acts his fratricide:

The virgin Earth of blood her first draught drinks,

But since that time she often hath been cloyed.

แม้ว่าเคนจะหลบหนีไปพำนักที่เมืองนอด (Nod) เขาก็ไม่สามารถหลบหนีการลงโทษและความผิดบาปของเขาได้

A vagabond to Land of Nod he goes.

A city builds, that walls might him secure from foes.

.....

How Adam signed to see his progeny,

Clothed all in his black sinful livery,
who neither guilt nor yet the punishment could fly.

กวีลงท้ายโคลงบทนี้ด้วยการเปรียบเทียบเชิงอุปมาอุปมัยว่าชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนกับการพายเรือ ซึ่งบางครั้งอาจสนุกสนานเพราะท้องทะเลราบเรียบ แต่บางครั้งเรื่อนั้นอาจเผชิญกับพายุฟ้าคะนองที่อาจทำให้เรืออัปปาง

The mariner that on smooth waves doth glide
Sings merrily and steers his bark with ease,
.....
But suddenly a storm spoils all the sport,
And make him long for a more quiet port,

กวีเชื่อว่าไม่ว่าชีวิตในโลกนี้จะทุกข์ทรมานเพียงใด เมื่อมนุษย์หมดอายุขัยแล้วและเดินทางกลับไปหาพระเจ้าจะได้รับความสุขที่เป็นอมตะชั่วนิรันดร์

Here's neither honour, wealth, nor safety;
Only above is found all with security

เมื่อชีวิตในโลกนี้ไม่จริง แอนน์ แบรดสตรีทจึงเรียกร้องให้ผู้คนหันมาทำความดีและมีศรัทธาในพระเจ้า เพราะศรัทธาที่เท่านั้นจะทำให้มนุษย์พบความสุขที่แท้จริง

O Time the fatal wrack of mortal things,
.....
Their parts, their ports, their pomp's all laid in th'dust,

Nor wit nor gold, nor buildings scape time's rust;
But he whose name is graved in the white stone
Shall last and shine when all of these are gone.

จากตัวอย่างงานประพันธ์ประเภทร้อยกรองทั้ง 3 เรื่องของแอนน์ แบรดสตรีทนี้จะเห็นได้ว่า เธอเป็นสตรีพิริวตันโดยแท้ กล่าวคือเธอมีศรัทธาต่อพระเจ้าอย่างสูง เธอเชื่อว่าเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอและครอบครัวเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า นอกจากนี้เธอเป็นกวีสตรีที่กล่าวแสดงความรักที่มีต่อสามีอย่างเปิดเผย และยกย่องบทบาทการเป็นมารดาว่ามีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดอีกด้วย แม้ว่าผลงานของเธอจะไม่ได้แสดงว่าเธอต้องการปรับปรุงบทบาทและสถานภาพของสตรีอเมริกันอย่างชัดแจ้ง แต่ผลงานบางชิ้นของเธอสอดแทรกความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในความเป็นผู้หญิงในสังคมที่ยกย่องเทิดทูนผู้ชายว่า มีความสามารถและสติปัญญา มากกว่าอย่างชัดเจนเช่นกัน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลงานชิ้นอื่นๆ ของแอนน์ แบรดสตรีท
2. ให้นักศึกษาเปรียบเทียบแก่นเรื่องของผลงานของแอนน์ แบรดสตรีทกับผลงานของกวีชายคนอื่นๆ
3. ให้นักศึกษาอ่านผลงานของแอนน์ แบรดสตรีทเรื่อง In Memory of My Dear Grandchild Anne Bradstreet Who Deceased June 20, 1669, Being Three Years and Seven Months Old เพื่อเปรียบเทียบแก่นเรื่องและลีลาการเขียนกับเรื่องที่ได้ศึกษาในบทนี้

3. ชีวิตประวัติของแมรี โรว์แลนด์สัน

ไม่มีหลักฐานชัดเจนพอที่จะยืนยันประวัติความเป็นมาของแมรี โรว์แลนด์สัน นอกจากการคาดเดาว่าเธอคงเกิดในประเทศอังกฤษในราวปี ค.ศ. 1636 และอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่วัยเด็ก บิดาของเธอคือ จอห์น ไวท์ (John White) ผู้เป็นเจ้าของที่ดินมากมายในอาณานิคมแถบอ่าวเมสซาชูเซตส์ เธอแต่งงานกับบาทหลวงพิริตันชื่อโจเซฟ โรว์แลนด์สัน (Joseph Rowlandson) ในปี ค.ศ. 1656 ที่เมืองแลงคาสเตอร์ (Lancaster) มีบุตรรวมทั้งสิ้น 4 คน

เช้าตรู่วันที่ 20 เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1676 พวกชนพื้นเมืองได้การนำของเมทาโคเมท (Metacomet) หรือที่รู้จักกันในหมู่ชาวอาณานิคมว่า ฟิลลิป (Philip) สอบเข้าโจมตีหมู่บ้านชาวอาณานิคมที่เมืองแลงคาสเตอร์ การโจมตีนี้เป็นหนึ่งในการโจมตีที่เกิดเป็นระยะในช่วงที่เรียกว่าสงครามกษัตริย์ฟิลลิป (King Philip's War) สงครามนี้เป็นสงครามที่ทารุณโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์อาณานิคมอเมริกันและกินเวลานานคือตั้งแต่ปี ค.ศ. 1675 ถึง ค.ศ. 1678 อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการสังหารชนเผ่าวัมปะโนอัก (Wampanoag) ของฟิลลิปจำนวน 3 คนที่เมืองพลีมัธ มลรัฐเมสซาชูเซตส์และความอึดอยากยากแค้นของชนพื้นเมืองที่เกิดจากการถูกขับไล่ให้เข้าไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในดินแดนทุรกันดารเพื่อการขยายเขตแดนของชาวอาณานิคม การโจมตีครั้งนี้รุนแรงและทำให้บ้านเรือนของชาวอาณานิคมมากกว่าหนึ่งพันหลังถูกเผาเสียหาย ชาวอาณานิคมอังกฤษเสียชีวิตมากกว่าหกร้อยคน ชาวพื้นเมืองถูกสังหารมากกว่าสามพันคน

การโจมตีของชาวพื้นเมืองในครั้งนั้นชาวอาณานิคมที่รอดจากการถูกสังหารถูกจับตัวไปเป็นเชลย สามี่ของแมรี โรว์แลนด์สันรอดชีวิตเพราะในขณะที่เกิดเหตุไม่ได้อยู่บ้าน แมรี โรว์แลนด์สันและบุตรสาววัย 6 ขวบได้รับบาดเจ็บและถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยพร้อมบุตรสาวและบุตรชายอีกสองคน ตลอดระยะเวลาสามเดือนที่เธอถูกจับไปเป็นเชลยนั้นเธอทำหน้าที่รับใช้วีทามู (Weetamoo) หญิงชาวพื้นเมืองเผ่าอัลกอนควิน (Algonquin) และอพยพร่อนเร่พร้อมกับคนเหล่านี้ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของมลรัฐนิวแฮมเชียร์ (New Hampshire) มีโอกาสเยี่ยมเยียนโจเซฟบุตรชายของเธอและแมรีบุตรสาวที่ถูกกักกันไว้คนละแห่งกับเธอ วันที่ 2 พฤษภาคม ค.ศ.